

Bakalářská práce, TF JU
Autor: Martin Klabouch
obhajoba: červen 2011
Název: Pojetí diakonie v Církvi československé husitské

Posudek vedoucího práce

Autor v úvodu (kromě motivace) uvádí cíl práce, kterým je „zjistit postavení diakonické práce v Církvi československé husitské.“ Takto zvolené téma zapadá jak do studovaného oboru (Sociální a charitativní práce), tak do profilu Teologické fakulty.

Při jeho zpracování autor napřed popisuje vznik a vývoj zkoumané instituce – Církve československé (husitské), dále se pokouší stručně charakterizovat co do obsahu a vývoje zkoumaný fenomen – křesťanskou sociální práci, ve třetí kapitole, která by vzhledem k názvu a cíli práce měla tvořit jádro celého textu se zabývá postavením diakonie a jejím vývojem v CČSH; toto postavení pak ilustruje dvěma příklady – jedním personálním a jedním institučním – demonstruje postavení diakonické služby v CČSH na jedné osobnosti a jednom zařízení, kapitoly jsou tedy věnovány Bertě Mildové-Bílkové a středisku Nazaret.

Struktura práce tedy odpovídá cíli, je logická a srozumitelná. Sama o sobě prošla během práce vývojem, autor původně soustřeďoval svůj zájem na práci střediska Nazaret, později se začal zajímat o jeho ideové východisko – postavení diakonie v zřizovatelské církvi. Snad lze k současné podobě struktury práce říci, že poté co se autor dobral k některým odkazům na historické prameny formulující dobový postoj k sociální práci dané církve (publikace a články – např. zmíněné Bertě Mildové-Bílkové) nebylo by od věci soustředit pozornost spíše na tyto texty a jejich analýzu na úkor popisu vzniku a vývoje CČSH, který je v literatuře popsán a zde musí být uveden jen schematicky. Nicméně chápu autorův přístup, daný okrajovými podmínkami bakalářské práce, vítám jeho dosavadní posun v promýšlení struktury práce a alespoň upozornění na tyto texty, jejichž rozbor může být tématem nějaké práce další.

Zdroje které autor uvádí jsou přiměřené (pokud uvádí, že čerpal z obsahové analýzy monograficky publikovaných zdrojů, bylo by dobré vědět něco o oné analýze – z jakých hledisek byla prováděna apod.); poznámku o rozhovorech s faráři a aktivními členy CČSH chápu tak, že tato církev nemá své diakonické aktivity teoreticky a teologicky příliš formulačně podloženy. Autor pak v úvodu své pojetí struktury práce vzhledem k jejímu cíli dostatečně zdůvodňuje.

Pokud se týká vlastního zpracování první kapitoly – vznik a vývoj CČSH -, jde o problematiku nejednoduchou, pokud autor téma v práci chce mít zařazeno, musí k tomu přistupovat s určitým zjednodušením. Textu by prospělo, kdyby při zpracování užil i jiné zdroje které knihovna TF nabízí. Z formálního hlediska je také otázkou drobení textu mezinadpisy pod kterými je jedna věta, uvedení dnešní situace na Slovensku před textem uvádějícím protektorát, uváděním stejného citátu na dvou následujících stranách (8 a 9) apod. V komunistickém období se autor vyhnul otázce spolupráce

některých představitelů církve s komunistickým státem, otázce, která možná není v církvi samotné zatím zpracována. Poslední bod této kapitoly nazvaný shrnutí v práci tohoto typu navozuje očekávání shrnutí faktů předtím pojednávaných, které potřebujeme v dalším textu při naší cestě k cíli práce; v uvedeném případě spíše než o shrnutí jde o další informaci tentokrát patrně spirituálně psychologického rázu.

V další kapitole autor pojednává křesťanskou sociální práci. Při použití citátu z publikace z roku 1935 (s. 18) není jasné, zda tuto argumentaci autor i dnes sdílí. Podobně jako u předchozí kapitoly – téma je ve struktuře práce logicky zařazené, avšak samotné natolik rozsáhlé, že zde musí být uvedeno zjednodušeně – což se autorovi víceméně zdařilo. Otázkou pro mě není tedy jeho zpracování, jako spíše vůbec jeho nastolení.

Následující třetí kapitola je vlastním jádrem práce, autor zde shromáždil faktograficky poměrně zajímavé údaje, osobně bych se přimlouval za jejich důkladnější rozbor – třeba na úkor obou předchozích kapitol. Je pro mě třeba otázkou, jak je vůbec SP v CČSH chápána; autor sice v předchozí kapitole (správně, avšak trochu akontextuálně) uvádí důležitost nejen pomocné přímé péče v SP, ale také působení na prostředí. Na počátku této práce cituje v jiné souvislosti z katechismu této církve, že křesťanská láska se projevuje odpovědnou účastí v zápase proti všemu zlu (s. 8). Když se ovšem v bodě 3.8 zabývá cílem SP v CČSH, pak to vypadá, jakoby toto pojetí postrádalo onen moment působení na prostředí; což samozřejmě tak může být – jen by to stálo za komentář. Prosím, aby tato poznámka byla brána jako podnět k rozhovoru při obhajobě.

Ke kapitole věnované Bertě Mildové-Bílkové jsem se již vyjádřil, poslední kapitola pak představuje jeden příklad diakonického zařízení CČSH. Je vidět, že autora toto zařízení oslovilo, zařízení představuje důkladně a srozumitelně, vzhledem k cíli práce bych přivítal aspoň nějaké zhodnocení působení tohoto zařízení z hlediska charakteristiky církevního zřizovatele; jaká je vazba zařízení na církev? Pouze je zřídila? Toto je tedy dalším podnětem k rozhovoru při obhajobě.

Vcelku zajímavé je zjištění autora, které uvádí v závěru – že ač CČSH s diakonií od počátku počítá, jejímu teologickému ukotvení patrně není v církvi věnována velká pozornost. To by možná také vysvětlovalo jednostranné zaměření této práce – totiž intervencí ke klientovi. Nevím zda toto není vlastní i autorovi, soudě podle posledního citátu.

Po formální stránce je práce zpracována na velmi dobré úrovni, doporučuji jí k obhajobě.

Duben 2011
Alois Křišťan

